

til noget Resultat. Arbejdet fortsattes imidlertid og støttedes stærkt af de internationale Handelsorganisationer. Endelig i 1910 indbød den nederlandske Regering paa Opfordring af den tyske og den italienske Regering til en international Vekselskonference. Denne traadte sammen i Haag den 23. Juni 1910 og bestod af Repræsentanter for 34 Stater, hvoriblandt Danmark, Norge og Sverige. De danske delegerede var Professor, Dr. jur. Grundtvig og Konsul Chr. Cloos. Paa Konferencen blev udarbejdet et foreløbigt Udkast til ensartet Reglement for Veksler og egne Veksler, og det vedtoges, at dette Udkast skulde udsendes til de forskellige Regeringer til Udtalelser og derpaa sammen med de saaledes indhentede Udtalelser forelægges en ny Konferenc. Under Konferencen i 1910 optoges et intimt Samarbejde imellem de skandinaviske Landes delegerede, og man enedes om i Fællesskab at udtale sig om det udarbejdede Udkast. Med dette Formaal for Øje sammentraadte de delegerede til et Møde i København i 1911. Paa dette Tidspunkt havde Professor Grundtvig trukket sig ud af Arbejdet og var blevet afløst af Professor Dr. jur. H. Munch-Petersen. De skandinaviske Forhandlinger førte til Afgivelse af ganske ensartede Besvarelser fra de tre Regeringers Side.

Den 15. Juni 1912 traadte den anden Vekselskonference sammen i Haag. Denne Gang deltog 37 Stater i Forhandlingerne, der resulterede i Vedtagelsen af en Konvention om Indførelse af et ensartet Vekselsreglement og Udkast til et ensartet Reglement vedrørende Checklovgivningen. Den 23. Juli 1912 blev Konventionen undertegnet af 27 af de deltagende Stater, hvoriblandt Danmark, Norge og Sverige. Blandt de Stater, der ikke undertegnede Konventionen maa nævnes England og U. S. A., hvis Regeringer erklærede, at de ikke ønskede at deltage i Konventionen og ej heller at indføre det ensartede Vekselsreglement som Lov i deres respektive Lande. Det skandinaviske Samarbejde havde under Konferencens Forhandlinger medført gode Resultater med Hensyn til Gennemførelsen af de skandinaviske Synspunkter og bevirkede i Forbindelse med den Omstændighed, at de gældende skandinaviske Veksellove takket være Justitsminister Nellesmanns kloge Forudseenhed var byggede over den tyske Veksellovgivning, som i det væsentlige blev lagt til Grund for det ensartede Vekselsreglement, at dette kun paa forholdsvis faa og ikke meget betydelige Omraader maatte med-

føre Ændringer i de skandinaviske veksleretlige Regler.

Efter Konferencens Afslutning fortsattes Samarbejdet imellem de tre nordiske Lande, og paa Møder i Stockholm 1912 og Trondhjem 1913 vedtoges en ensartet Oversættelse af Konventionen og Reglementet samt udarbejdedes ensartede Udkast til Veksellove for Danmark, Norge og Sverige. Disse Udkast blev imidlertid ikke forelagt de respektive lovgivende Forsamlinger, idet Krigen, der udbrød i 1914, afbrød alle internationale Forhandlinger. Sagen henstod da til den økonomiske Konferenc i Bruxelles 1920 udtrykte Ønsket om, at Folkeforbundet burde tage Spørgsmaalet om ensartet Veksellovgivning op til Overvejelse. Folkeforbundets økonomiske Komité tog Sagen op og udpegede en Juristkommission bestaaende af Hollænderen Professor Jitta, Franskmanden Professor Lyon-Caën, Englænderen Sir Mackenzie Chalmers og Østrigeren Professor Klein, der gennemgik Haag-Konventionen og udarbejdede en Rapport*). Paa Grundlag af denne Rapport overvejede den økonomiske Komité Sagen, og kom til det Resultat, at det maatte anses for udelukket at opnaa en altomfattende ensartet Veksellovgivning, idet Uoverensstemmelserne imellem den angelsaksiske Lovgivning og de kontinentale Veksellovgivninger var for store til i alt Fald i den nærmeste Fremtid at kunne overvindes. En Resolution vedtaget paa den internationale Handelskammerkongres i Juni 1925 i Bruxelles medvirkede imidlertid til, at den økonomiske Komité ikke opgav Sagen, men optog til Overvejelse Spørgsmaalet om at tilvejebringe en ensartet kontinental Veksellovgivning. Forinden en Løsning søgtes ad denne Vej, ønskede man imidlertid at skaffe sig Sikkerhed for, at de forskellige kontinentale Loves Uoverensstemmelser virkelig var saa store, at den bestaaende Tingenes Tilstand var til Gæne for Handelen. I dette Øjemed henvendte man sig til en Række Ekspertter og udbad sig deres Vejledning. Disse Ekspertter var følgende: Vicepræsidenten for det internationale Handelskammer, Westerman, — Dr. Hans von Flotow, Berlin, — Vercheval, Antwerpen, — A. Weiller, Milano, — Yano, Yokohama, — Max Vischer, Basel, — Felix Goller, Prag, — Ernst Meyer, København, — Alwyn Parker, London, — og Albert Breton, New York —, hvilken sidstnævnte senere afløstes af Ralph

*) Folkeforbunds-Dokument, C. 487. M. 203. 1923. II.